

lieve pap,

Als je mama ziet als je bezit
en mij als je vijand
dan krijg je dit.
Maar eigenlijk is er niets aan de hand.

Je kunt gewoon met elkaar praten
en het er niet bij laten.
Loop niet weg,
kies voor overleg.

Als iedereen er mag zijn,
is het leven fijn.
Dan komt er ruimte voor elkaar,
zodat je elkaar ziet,
met je pijn en verdriet.
Ook al lijkt dat soms zwaar,
er gebeurt tenminste iets
en is je leven niet voor niets.

Elkaar mijden,
overlijden,
kan niet de bedoeling zijn,
dat doet te veel pijn,

Als jij het zo wilt
en je afsluit met een schild,
zal ik dat moeten aanvaarden,
kan niet dwingen, met geen honderd paarden.

Maar als er zou gebeuren wat ik graag wil,
komt er snel een einde aan het geschil,
is het afgelopen met het gezeur,
sta ik morgen voor de deur.

Als we samen praten en naar mama gaan,
zijn alle problemen van de baan,
Dan weten we weer om wie het gaat,
zijn wij allemaal en is mama zeker bij gebaat.
Liefde gevend aan je vrouw,
blijf je haar trouw
en wees zonder hen te hinderen,
ook blij met je kinderen.

Heb je problemen met met wie dan ook,
laat je kwaadheid opgaan in rook.
Anders komen er leeuwen en beren op je pad
en zie je alleen maar een zwart gat,
met ruzies die niet meer lijken te stoppen
en woorden die niet blijken te kloppen.

Als het aan mij ligt stoppen we met dit gedoe
en gaan we samen naar mama toe,
spijt betuigen
en juichen,
eindelijk samen,
de reden dat we hier op aarde kwamen,

Zolang we zijn op aarde,
mogen we leren van onze ervaringen en pijn
en elkaar zien als van grote waarde,
omdat we elkaars familie zijn,

Volgens mij is het doel van ons leven,
door God gegeven,
elkaar in liefde alles geven
en ook alles vergeven,
zonder dat je daarom hoeft te vragen
of jezelf hoeft verlagen.
Geven en vergeven is het beste medicijn
tegen alle eenzaamheid en pijn.

Niets heb je dan nog nodig,
alles wordt overbodig.
Als je maar samen bent,
met wie je goed kent
je man. je vrouw,
eeuwig trouw.
je kinderen van wie je houdt,
ook al maken ze wel eens een fout.

Dat doet er dan niet meer toe,
iedereen is wel eens moe
en doet onaardig,
maar is daarom niet minderwaardig.
Als je je eenzaam voelt en alleen,
wil je gewoon een arm om je heen.

Later we elkaar bellen,
dan vallen hopelijk de schellen
van onze ogen
en zien we weer dat we elkaar mogen.
Dan worden we blij
en voelen we ons vrij
om elkaar te zien, naar elkaar te luisteren
zonder te schreeuwen of te fluisteren.

Je mag er zijn zoals je bent,
je voelt je gezien en gekend.
En vervuld wordt je diepste wens:
je voelt je weer een (vrij) mens.

13 augustus 2018